

fod med den lokale arbejdskraft. Navnlig bør der gives den pågældende oplysning om arbejdsmuligheder enten på hjemstedet eller i andre geografiske områder, hvor der er behov for arbejdskraft.

Ved den foran nævnte behandling i det tidligere arbejdsnævn og det nuværende landsarbejdsnævn var der enighed om forslaget til § 13, stk. 2, nr. 2. Forslaget til § 13, stk. 2, nr. 3, kunne ikke tiltrædes af arbejdsnævnet — bortset fra formanden, arbejdsdirektøren — og ved behandlingen i landsarbejdsnævnet ej heller af repræsentanterne for Arbejdsledningskassernes Samvirke og Dansk Arbejdsgiverforening. Efter de pågældende medlemmers opfattelse ville den omhandlede betingelse under hensyn til det faktiske forløb ved etablering af sådanne arbejdsforhold næppe få nogen større praktisk betydning, hvorfor den ikke burde fastholdes.

Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at spørgsmålet har så stor principiel betydning, at den omhandlede betingelse er nødvendig, også selv om der måske ikke herved spares noget stort beløb.

Betingelsen i stk. 3 afskærer som hovedregel fra støtte, selv om de almindelige betingelser er formelt opfyldt, idet det næsten altid vil ligge uden for lovens formål at yde økonomisk bistand til de pågældende.

Betingelsen i stk. 4 er udtryk for det synspunkt, at den pågældende ikke bør have dobbelt dækning for de udgifter eller ulemper, der følger af anvisningen. Ydelsen fra arbejdsformidlingen er altså subsidiær i forhold til f. eks. ydelse fra arbejdsgiveren.

Betingelsen i stk. 5 er udtryk for, at der ikke bør ydes støtte i tilfælde, hvor det på grundlag af tidligere erfaringer med hensyn til den arbejdssøgendes arbejdsmæssige forhold må stå klart, at støtten ikke vil fremme den påtænkte omflytning m. v., herunder f. eks. fordi vedkommende tidligere har misbrugt ydet støtte. Det forhold, at en arbejdssøgende selv har sagt sin stilling på hjemstedet op, f. eks. fordi det åbenbart var en dårlig arbejdsplads, medfører isoleret set ikke, at han udelukkes fra støtte.

Til § 14.

I stk. 1 foreslås, at der som hidtil ydes godtgørelse af den positive befordringsudgift med offentligt befordringsmiddel. Herudover foreslås det, at ydelse af dagpenge over arbejdsformidlingskontorerne ophæves og afløses af et tillæg, der fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

I stk. 2 foreslås som nr. 2, 4 og 5 de nugældende regler i § 15, stk. 1 og 3 og i § 19 samlet og forenklet.

Endvidere foreslås det at yde rejsehjælp i yderligere 2 situationer:

For det første er det fra en række arbejdsformidlingskontorer blevet påpeget, at der er behov for hjælp til rejser, der foretages for at søge arbejde, og at dette behov vil stige, efterhånden som formidlingen også kommer til at omfatte kategorier af arbejdskraft, for hvilke der kun er begrænsede anvendelsesmuligheder på den enkelte lokalitet. For at imødekomme dette behov stilles forslaget i stk. 2, nr. 1. Det er en forudsætning, at det forud for rejsen skønnes, at den er nødvendig for, at ansættelsesforholdet kan etableres, eller at den i øvrigt er af afgørende betydning for den arbejdssøgende.

For det andet har der i visse tilfælde vist sig at være behov for hjælp til at rejse tilbage til hjemstedet dels i forbindelse med mere kortvarigt sæsonarbejdes ophør, dels efter fejlslagne etableringer af arbejdsforhold, f. eks. hvor den arbejdssøgende ikke har haft de fornødne kvalifikationer. For at imødekomme dette behov stilles forslaget i stk. 2, nr. 3.

Til § 15.

Det præciseres, at der kun kan ydes dækning for rimelige flytteudgifter. I øvrigt svarer forslaget til den nugældende lovs § 17.

Til § 16.

Forslagene i stk. 1 og 2 er i det væsentlige — med redaktionelle ændringer — identisk med gældende lovs § 16, stk. 1 og 2. Dog vil den foreslåede reguleringsbestemmelse — som svarer til reglen i § 47 om dagpengesatsernes maksimum — medføre en mindre forhøjelse af satsen fra i øjeblikket 15,10 kr. til 16,00 kr. og i det hele medføre en mere glidende regulering.

I stk. 3 foreslås det, at kontorerne selv tager stilling til en evt. forlængelse af tilskudsperioden. Kun hvis der bliver tale om at yde tilskud i mere end 1 år, skal spørgsmålet forelægges for arbejdsdirektøren.

I stk. 4 foreslås det, at også ikke-forsørgere i særlige tilfælde — hvadenten de bor i selvstændig lejlighed eller i lejet værelse — skal kunne opnå tilskud i en overgangsperiode. I denne forbindelse bemærkes, at personer, der lever i faste samlivsforhold, efter praksis ligestilles med forsørgere.

I stk. 5 foreslås det, at tilskuddet til en månedlig rejse kan gives enten til arbejdstageren eller til et familiemedlem.

Til § 17.

Betingelserne i gældende lovs § 18, stk. 1, om at arbejdet skal være anvist af arbejdsformidlingen,